

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro tertio Decretalium, In Quo De Obligationibus, Beneficiis, Aliisque Juribus Clericorum saecularium, & Regularium agitur ...

Pirhing, Ehrenreich

Dilingae, 1676

Titulus XXI. De Pignoribus, & aliis Cautionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98275](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98275)

ritur 2. An Monasterium, seu Religio succedere possit in Feudum sui Professi? Resp. 1. Si Ordo, seu Religio sit incapax succedendi in communi, tunc non succedit in Feudum Monachi, seu Religiosi Professi; quia per Professionem amittitur Feudum, & vel ad agnatos, qui ad Feudum sunt vocati, devolvitur, vel ad dominum directum redit, n. 24. Resp. 2. Si Monasterium, vel Religio sit capax successionis in bona, tunc in Feudum Professi sui succedit, modò Feudum sit liberum à servitio, vel concessum sit cum onere talis servitij, quod Monasterium possit præstare, alias Feudum Professi ad proximos agnatos devolvitur, si Feudum sit antiquum, vel ad dominum redit, si nulli agnati sint superstites, nu. 25. Limitatur verò, quòd Feudum Monachi, seu Religiosi Professi non transit ad Monasterium, ut perpetuò penes illud remaneat: sed solum utilitas Feudi spectet ad Monasterium, quantum Professus illius vivit: imò in pluribus casibus, nec quoad hanc commoditatem transit ad Monasterium, n. 26. Prædicta procedunt in Feudo ex pacto, & providentia; nam Feudum simpliciter hereditarium, quod ad omnes hæredes transit, etiam in Monasterium, post mortem vassalli professi, transit in perpetuum, n. 27.

SERIES CAPITULORVM.

IN ANTIQVIS. c. 2. & fin. num. 7. & 4. c. 1. n. 19. & 20. seqq.

TITVLVS XXI.

DE PIGNORIBUS, ET ALIIS CAUTIONIBUS.

§. I. Quid sit pignus, & quomodo ab hypotheca differat, & quod duplex sit hypotheca?

ASSERTIO I. Pignus latè sumptum pro contractu, est obligatio relicita pro debito facta ad securitatem scilicet creditoris. n. 1. Aff. 12. Pignus, & hypotheca proprie, & strictè loquendo, inter se distinguuntur: nam pignus propriè locum habet ferè tantum in rebus mobilibus, quæ plerumque creditor traduntur: hypotheca verò consistit ferè tantum in rebus immobilibus, vel quæ non traduntur creditoribus: sed penes debitorem manent, obligatæ tamen creditoribus, quamvis quoad effectum pignus, & hypotheca non differat, n. 2. Aff. 3. Pignus seu hypotheca conventionalis, alia est expressa, alia tacita, eaque, vel generalis, vel specialis, seu particularis, n. 3.

§. II. De tacita hypotheca, quam habet uxor in bonis mariti pro dote recuperanda: & Ecclesia in bonis Prælati malè administrantis.

ASSERTIO I. Uxor pro securitate allatæ dotis, ejusq; restitutione, habet tacitam hypothecam in omnibus bonis mariti, eamque privilegiatam, ut præferatur cæteris creditoribus anterioribus, habetibus priores hypothecas tacitas, & quidem non tantum in bonis dotalibus uxoris: sed etiam in bonis paraphernalibus illius, quorum maritus administrationem habet, n. 4. & 8. Non potest uxor, propter delictum mariti, vel aliam obligationem ejusdem, conveniri in iudicio, nec dote privari, etiam ut satisfiat læso à marito, n. 5. Si res oppignorata, vel hypothecæ titulo obligata vendatur alicui tertio, dominium quidem transfertur in emptorem, ita tamen, ut obligatio pignoris ad possessorem transeat, n. 6. Creditor rem pignori obligatam à quovis possessore vendicare potest, n. 7. Sed & viceversa, maritus habet tacitâ hypothecam in bonis uxoris pro dote promissa, sibi præstandâ, n. 9. Aff. 2. Omnia bona Prælati tacitè obligata sunt, seu oppignorata Ecclesiæ, si malè ea administrat, n. 10.

Tomus III.

§. III. Quanam res oppignorari, seu in pignus dari non possunt?

ASSERTIO I. Res illæ, quæ per se, & absolute vendi prohibentur, non possunt etiam oppignorari. Unde res Sacræ, & Religiosæ, nec per specialem, nec per generalem hypothecam obligati possunt, nisi ob gravem necessitatem, in qua etiam vendi possunt, n. 11. & seq. Aff. 2. Liber homo non potest oppignorari, si ve pro debitis retineri, si nō habeat, unde solvat, n. 13. Quando liber homo propter debitum, pignoris loco, detineri, vel etiam capi, & incarcerari possit, n. 14. Aff. 3. Etsi res aliena vendi potest, non tamen potest oppignorari, si quis nihil omnino juris, in illa habeat, n. 15.

§. IV. An Prælati, vel Rector Ecclesiæ res, seu bona ejusdem oppignorare possit?

ASSERTIO I. Non potest Prælati, vel Rector Ecclesiæ res alienari prohibitas per specialem hypothecam obligare, etsi possit per generalem, n. 16. Aff. 2. Prælati, aut Rector Ecclesiæ non potest res ejusdem oppignorare, pro necessitate, aut utilitate propria: sed hæres illius compelli debet, ut res illas obligatas redimat, & Ecclesiæ restituat, n. 17.

§. V. An, & quanam fructus pignoris in sortem sint computandi, & in quibus casibus computari non debeant?

ASSERTIO I. Creditor fructus ex pignore perceptos in sortem computare debet, si ve in partem solutionis debiti, ita, ut ob fructus ex re oppignorata perceptos à creditore, debiti quantitas diminuat, imò penitus dissolvatur, si tantum ex fructibus percipit creditor, quantum ipsum debitum, & expensæ factæ in rem oppignoratam æstimantur, nu. 18. Aff. 2. Creditor debet computare in sortem fructus pignoris, non solum perceptos: sed etiam percipiendos, nu. 19. Creditor potest rem sibi oppignoratam alteri oppignorare, sicut & hæres illius, n. 20. Si pignus, si ve res oppignorata pèreat, vel deterior sit reddita dolo, lata culpa, vel levi creditoris, obligatur ad refaciendum damnum debitori, n. 22. Etsi creditor dominus pignoris non sit, potest tamen rem sibi oppignoratam, etiam invito debitore, vendere, si ipsi debitum, tempore constituto, non sit solutum, nu. 23. Aff. 3. Tres sunt casus, in quibus fructus ex re oppignorata percepti in sortem, seu summam Capitaalem non sunt computandi, n. 24.

§. VI. Utrum venditio rei, cum pacto revenditionis, ad arbitrium emptoris, recipiendo aliquid ultra sortem, sit vera, & licita venditio: an verò potius sit contractus pignoris illicitus, & usurarius?

Emens rem cum pacto redimendi illam, ad arbitrium emptoris, recepto majore pretio in redemptione, quam fuerit in prima emptione, est simulata tantum venditio, & emptio, re ipsa verò contractus pignoris, si ve oppignoratio pro mutuo, adeoq; mutuum usurarium, cum traditione pignoris, n. 25. & 26.

§. VII. An pactum Legis commissoriæ adjectum contractui pignoris sit licitum?

ASSERTIO I. Pactum legis commissoriæ, per quod inter partes convenitur, ut si debitum v. g. ex mutuo, intra cetrū tempus, à debitore solutum non sit, pignus pro eo datum creditori cedat, vel postea nunquam repeti possit, est utroq; Jure prohibitum, & ipso Jure irritum, n. 27. Cur tale pactum sit permissum in venditione

Ddd dd 2

ditio-

ditione, non autem in contractu pignoris, n. 28. Hoc pactum non valet, etiam si ei iuramentum debitoris accesserit, quod si intra tempus constitutum non solverit, super pignore creditorem non molestat, n. 29. In quibus præterea casibus non valeat pactum Legis commissoriae? n. 30. Hoc pactum, et si illicitum sit quoad debitorem, non tamen quoad fidejussorem, n. 31. Sunt tamen nonnulli casus, in quibus pactum Legis commissoriae est licitum, n. 32. An hoc pactum sit licitum, si non incontinenti, sed ex intervallo adjiciatur? n. 33.

§. VIII. De cautione usufructuarii.

Usufructuarius tenetur cavere, quod utetur rebus immobilibus, salva earum substantia, & quod restituet pecuniam, & æstimationem rerum consumptarum, arbitrio boni viri, n. 34. Quænam noranda sunt circa usufructum? n. 35. & 36. Quæ. 8. Qualem cautionem usufructuarius præstare debeat; & in primis qualem in rebus immobilibus? n. 37. & qualem in pecunia, & in alijs rebus, quæ usu consumuntur, n. 38. An, si usufructuarius non possit cautionem præstare per pignora, & fidejussores, admittenda sit cautio juratoria, n. 39. An, & qualem cautionem Testator, qui reliquit bona sua, quoad proprietatem uni, usufructum verò eorum alteri, possit remittere usufructuario? n. 40.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.	c. 5, n. 4. & 5. seqq.
c. 1, n. 11. & seq.	c. 6, n. 18.
c. 2, n. 13. & seq.	c. 7, n. 27. & 4. seqq.
c. 3, n. 17.	c. 8. & ult. n. 34. & pluribus seqq.
c. 4, n. 25. & seq.	

TITULUS XXII. DE FIDEJUSSORIBUS.

§. I. De fidejussione in genere, & conditionibus ad illam requisitis.

ASSERTIO I. Fidejussio est contractus, in quo quis promittit, se soluturum, quod alius debet, si debitor principalis non solverit, n. 1. Aff. 2. Fidejussio est obligatio accessoria alteri obligationi principali, quam supponit, & sine qua consistere non potest, n. 2. Aff. 2. In omnibus conventionibus, siue re, siue verbis, siue litteris, siue solo consensu contractis, adhiberi possunt fidejussores, & siue ex contractu, vel quasi, ex delicto, vel quasi oriantur, n. 3. An, qui fidejubet pro Religioso, sine Superioris auctoritate, contrahente, ipse fidejussor obligetur? n. 4. Aff. 4. Non potest fidejussor extensivè magis, siue plus obligari, quàm debitor principalis, n. 5. Potest tamen magis intensivè, siue intensius, & efficacius obligari, quàm debitor principalis, num. 6. Si fidejussor in plus se obligavit, quàm debitor principalis, obligatio fidejussoria est solum invalida quoad excessum, n. 7. Si fidejussor iuramento se obligavit, ad plus solvendum, quàm principalis debet, eo non obstante, non tenetur ad solvendum ultra debitum principale, quatenus fidejussor est, n. 8. Aff. 5. Si debitor principalis fuit obligatus ad pecuniam, & fidejussor obligatur ad solvendum aliam rem, quæ non est pecunia, obligatio est nulla: sed vice versâ, si debitor oblige-

tur ad rem, quæ non est pecunia, fidejussor verò ad pecuniam, valida est obligatio, num. 9. Aff. 6. Obligatio fidejussoria transit ad hæredes fidejussoris, num. 10.

§. II. An Prælati Ecclesiæ, vel alius Clerici, cum Religiosus fidejubere possit pro alio?

Quæritur 1. An Prælati Ecclesiæ, fidejubere possit pro alio? Resp. Potest etiam sine consensu Capituli, modò id fiat ex justa causa, & non in magna quantitate, seu cum notabili detrimento Ecclesiæ. Si verò Prælati, cum consensu Capituli, pro alio fidejubeat, Ecclesiæ ex tali fidejussione obligatur, dummodo fidejussio non sit talis, ut necessarium sit, alteri bona immobilia Ecclesiæ, aut mobilia pretiosa, talis enim fidejussio est irrita, num. 11. Quæ. 2. An Clericus possit fidejubere pro alio? Respon. Clericus Beneficiarius potest fidejubere, quoad obligationem bonorum patrimonialium: imò etiam quoad redditus perceptos ex titulis Ecclesiasticis, quorum liberum dominium, & administrationem habet, ex causa rationabili fidejubere potest, præsertim pro Clerico, num. 12. Unde fidejubens, & solvens pro Clerico, debet à debitore principali indemnitas servari, non solum quoad sortem, sed etiam quoad damna inde secuta, cit. n. 12. & seq. Resp. 2. Clericus fidejussoribus interveniens abijciatur, siue deponatur, n. 13. Quæritur 3. An Religiosus possit fidejubere? Resp. Non potest, sine licentia Prælati sui, & consensu majoris partis Capituli, num. 15. Alioqui fidejussio Religiosi non tantum illicita, sed etiam irrita est. Neque Religiosus fidejubere potest, si ipsi peculium concessum sit ad certam causam, nu. 16. Quod si in aliqua Religione consuetudo non sit, ut petagantur negotia cum Capitulo, potest solus Superior fidejubere, vel Religioso subdito facultatem dare fidejubendi pro alio, num. 17.

§. III. Quibus casibus Fidejussor, etiam antequam solvat, agere potest adversus debitorem principalem, ut ipsam obligationem liberet?

Tres sunt hujusmodi casus. Primus est, si debitor in culpabili mora solvendi fuit. Secundus est, si debitor principalis cepit dilapidare bona sua. Tertius est, si fidejussor pro debitore principali à Judice condemnatus fuit, n. 17. & 18. quibus aliæ exceptiones adduntur, cit. n. 18. Si debitor principalis in culpabili mora solvendi existat, & fidejussor de solvendo sepius molesteretur, potest is agere contra debitorem, & hic per censuras compelli debet, ut illum fidejussione liberet, n. 19. & 20. Porro duo beneficia, seu exceptiones competunt fidejussoribus, nempe Beneficium ordinis, siue excussionis, quod non tenetur fidejussor solvere, nisi prius confiteretur, debitorem solvendo non esse. Alterum beneficium est divisionis, vi cuius, si plures pro eodem debito fidejusserunt, et si singuli in solidum obligentur, excipere non possunt, & petere, ut quilibet ex fidejussoribus, non nisi pro virili parte conveniatur, n. 21.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.	c. 3, n. 19. & seq.
c. 1, n. 14.	c. 4, n. 15. & seq.
c. 2, n. 12. & seq.	c. 5, & ult. n. 17.